

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Quid verbum Dei in deserto clamauerit, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

entes. In omnibus itaq; vilis sit æstimatio nobis de nobis, quo semper, iuxta Christi monita, non solum à Ioanne, verum etiam à Christo discamus esse mites & humiles corde, qui est benedictus in secula, Amen.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quid verbum Dei in deserto clamauerit.

Ego vox clamantis in deserto, dirigite viam Domini, Ioannis I. Miserant Iudæi ad Ioannem Leuitas & sacerdotes, qui illum, quis esset, interrogarent, suspicionem habentes, ne fortè esset Christus aut Propheta ille magnus, quem Moses suscitandum prædixerat, & perindè ac se audiendum monuerat. Multifariam itaque Ioanne interrogato, hoc solum didicerunt Iudæi, quod fatebatur Ioannes vocem esse se clamantis in deserto. Cuius vocem? Verbi Dei, Filij Dei, cuius erat & Angelus, hoc est, nuncius & præcursor. Clamabat itaque verbum Dei per Ioannem, clamabat quoque per seipsum.

Vultis scire quid verbum Dei clamauit? Clamauit primo vt non diligamus mundum, neq; opera mundi. *Quisquis enim (inquit) non renunciat omnibus, que possidet, non potest meus esse discipulus.* Quot fuerunt tunc, qui audierunt hanc vocem auribus corporeis, non tamen audierunt aure cordis. Amici certè huius mundi ad hanc vocem obsurdauerunt. Legimus iuuenem venisse ad Christum, interrogantemq; quid facto opus esset, quo ad vitam ingredi posset æternam, Christus ei respondit, quod seruaret Dei mandata. Verum cum hic à iuuentute sua diceret se fecisse hæc omnia, audiuit à Christo: *Vnum tibi adhuc deest, vade & vende omnia, que habes & da pauperibus. & sequere me.* Hanc vocem iuuenis audiens tristis abcessit: multas enim habuit possessiones, à quibus ægrè potuit auelli. Quis ergo audiuit hanc vocem? Audierunt Apostoli, dicentes: *Eccc nos reliquimus omnia, & sequi sumus te.* Audierunt primitiæ credentium in Christum post diem Pentecostes, de quibus scribitur, multitudini credentium fuisse cor vnum & animam vnam in Domino. Quorquot agros & prædia habebant, venditis illis, precium ad pedes offerebant Apostolorum. Nec quisquam (quomodo scriptum est) aliquid suum dicebat, sed erant illis omnia communia. Audierunt hanc vocem tempore Marci Euangelistæ, & temporibus sequentibus multa milia colentium Deum, qui in desertis Alexandria, qui in Aegypto, qui in Thebaide atque Nitria à se mundo abdicato, suarum sese alebant manuum laboribus. Nec setantum, sed & egenos reficiebant. Canebant hymnos Deo antelucanos: Macerabant ieiunio ac vigilijs corpora sua. Inter quos Antonius, Hilariion, Pachomius, alijq; cum grege monachorum in numero præcipui emicabant. Audierunt hanc vocem Benedictus, Bruno, Bernardus, Franciscus, Dominicus, alijque complures, qui non contra Euangelium, vt hæretici somniant, sed propter Euangelium, hoc est, vt iuxta Euangelium, & iuxta Christi vocem, iuxta eiusdem consilium ac beneplacitum viuerent, paupertatem diligentes. Et quia consilio sapientissimo credidisse se inuenerunt, alios quoque huius participes fore sapientiæ optauerunt. Quapropter alumnos suos omnes, vt sine proprio apostolico more viuerent, statuerunt. Inter hos vos quoque filij omnes, quotquot estis monachi, Christum au-

E 3; distis.

Deut. 18.

Quid verbum Dei clamauerit.

1.

Lucæ 14.

Math. 9.

Marc. 10.

Lucæ 14.

Math. 9.

Vocem hanc

quoniam au-

dierunt.

Acto. 4.

Præcorum

monacho-

rum vita qua-

lis fuerit.

distis. Cur enim ad monasteria conuolastis, nisi ut abrenunciaretis omnibus quæ possidebatis, & Christi fieretis discipuli.

Nec tamen hic quia monachos dico, propterea vos excludendi estis seculares. Seculares vos dico, non propterea quod non estis monachi. Potest enim vestris multis contingere, ut quibusdam sitis monachis religiosiores, qui terrena bona atque diuitias habetis quasi non habentes, qui in hoc mundo uiuitis quasi hoc mundo non uentes, qui denique gaudetis quasi non gaudentes, hoc est, qui ex necessitate, aut pro conditione status vestri bona possidetis terrena quæ animo contemnitis. Qui estis rebus diuites, pauperes spiritu. Omnes vos vna beatorum prædico, quia vocem clamantis audistis in deserto.

Matth. 5.

II.

Gal. 5.
Carnalem
vitam odi-
endam esse.
Lucæ 4.
Ioan. 17.

Secundo, clamauit in deserto Dei verbum, ut vitam carnalem odiamus, abnegantes desideria nostra praua, & crucifigentes corpora nostra cum concupiscentijs suis: *Si quis*, inquit, *vult post me venire*, hoc est, si quis vult me sequi, ac minister meus esse, puta ut vbi ego sum, illic sit & ipse minister meus. Abneget semetipsum, abrenunciet desiderijs carnis, frangat, mortificetque concupiscentias, vitia ac illicitas passiones, & tollat crucem suam, id est, quæ molesta sunt non fugiat, quæ dura sunt non recuset ferre, sed mei contemplatione pati gaudeat. Hanc vocem non audierunt, qui relinquunt iter rectum, & ambulat per vias tenebrosas, qui lætantur, cum malefecerint, & exultant in rebus pessimis. Quorum via peruersa, & infames gressus eorum. Nec hi qui lassati sunt in via iniquitatis. Et qui non dormiunt, nisi cum male fecerint, & non capitur somnus ab eis, nisi supplantauerint. Contra verò vocem hanc hi audierunt, quos ad Hebræos Apostolus commendat, qui ludibria & verbera experti, insuper & vincula & carceres, qui lapidati sunt, sciti sunt, tentati sunt, in occisione gladij mortui sunt. *Circumierunt in melioribus in pellibus caprinis. egentes, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus*, qui gaudent in tribulationibus, puta quod digni habiti sunt pro nomine Christi contumelias pati. Qui perdiderunt animas suas in hoc mundo, ut in vitam æternam custodiant eas.

Prover. 2.

Hebr. 11.

A Cor. 5.

III.

Matth. 5. &
6. & 5.

Tertio clamauit, ut non solum proximum, sed etiam inimicos diligamus, beneficiamus ijs, qui oderunt nos. Dimittamus quoque debitoribus nostris, ex cordibus nostris. Simus misericordes, ut misericordiam consequamur.

III.

Matth. 11.

Quarto clamauit quoque ijs, qui molestijs sunt prægrauati, aut oppressi oneribus, vocans eos ad se atque exonerationem eis promittens: *Venite*, inquit, *ad me omnes, qui laboratis & onerati estis. & ego reficiam vos*. Reficiam vos, ut non laboretis, hoc est, non ut ocio inertiatq; marcescatis, sed ut in pace & gaudio spiritus constituti, laborem si quem mei causa sufferitis, nõ sentiatis.

V.

Matth. 6.
Solicitando
nobis prohibita
quæ sũt.

Quinto, ne de castano solliciti simus, sed primum, hoc est, præcipue queramus regnum Dei, non quod nulla prorsus sit nobis cura aut sine vlla prouidentia viuamus, nec ut industria operatione ve omni relicta, à Deo solo pasci nos credamus, sed ut vbi operam nostram nauauerimus, vbi labore nostro & industria vli fuerimus, nihil de Deo hæsitemus, nihil angustiemur formidolosi, nulla denique inaniter pro futuris sollicitudine animum discruciemur, quasi defuturus sit nobis aut cibus aut vestimentum, nec etiam nostram

nostram operam ita temporalibus bonis locemus, vt vel transgrediamur, vel negligamus Dei præcepta, sed regnum Dei & iusticiam eius nostris commodis, & bonis quibuscunq; terrenis anteferenda credamus. Tunc enim non modo corporis necessaria, sed omnia etiam adijciuntur nobis. Quod aded non debet nobis esse ambiguum, vt cum videamus infideles, impios, atque aded volucres & bestias à Deo pasci, quanto magis Pater idem cælestis suorum curam habebit filiorum.

Sexto clamat ad nos, vt vigilemus ad nouissimam viuendi horam, ne tunc imparati inueniamur, aut indigni intrare ad nuptias. Quæ autem illa sit hora, incertum nobis esse vult, vt omnem habeamus suspectam horam, omnique tempore vigilemus, ignorantes an manè, an serò, an media nocte, an gallicantu, an meridie Filius hominis veniat. Hic nos vigilantes inueniri necesse est, si tamen cum Christo optamus intrare ad nuptias. O filij, quam beati sunt, qui ad fores sapientiæ vigilauerunt quotidie. Beati qui vigilant, præstolanturq; aduentum Filij Dei, vt siue in prima, siue in secunda tertiave vigilia venerit, & vigilantes inuenierit, confestim aperiant ei. Expectemus charissimi vigilantes, vt nihil intra nos residere sinamus, quo occurrere non auderemus in conspectum Dei. Si timemus occurrere Deo, inuestigamus timoris causam. Quæ vbi inuenta fuerit, puta fortasse quod aliquid extra Deum diligimus, id nobis mox vltro subtrahendum est & abducendum. Neque enim desiderare feruenter possumus Christum neque expectare, quamdiu cor habemus amore aliquo noxio implicatum. Verum quam beati erimus, quam exhibimus læti de hoc mundo, si vigilantes nos in orationibus inuenierit Christus. Quotidie igitur filij, aduentum expectantes Christi, puri & immaculati estote: quæ malè egistis, plangite. Ab eodem enim feliciter recipiuntur tam innocentes, quam pœnitentes, nec Dei misericordiam à vobis excludent peccata, quæ plangitis. Non vos quomodo olim fuistis, sed quomodo tunc estis in illa, qua vos vocabit hora, iudicabit Christus. Quæ hora, cum sit vnicuique ignota, omnem horam habeamus suspectam, ad omnem horam simus parati, vt cum sponsus noster, hoc est, qui toto corde nobis oprandus, desiderandus amandusq; est, venerit, in-troeamus cum eo ad nuptias. Videndum postremò, quare Ioannes in deserto habitauerit prædicando, cum locus ille minus videbatur ad huiusmodi officium idoneus. Dicendum, Christum prædicare noluit Ioannes, verbo tantum, verum etiam opere & veritate. Quod vt posset, non hoc solum ei erat necessarium, vt loqueretur, verum etiam vt in se non haberet, quod auditorum animos à fide auerteret, hoc est, ne viderent in Ioanne, quo auditores scandalizati eius sermonem contemnerent. Sed ne hoc quidem satis. Erat enim necesse, dum Ioannes mundi amatoribus prædicaret ac peccatoribus, vt simul & pœnitentiæ formam, & iustitiæ exempla monstraret. Quamobrem eremum petijt Ioannes, vt ipse à mundo tutus, immaculatusq; maneret, & alijs quid illis, quo mundi pollutionem effugerent, foret necessarium, in se monstraret. Fuit etiam gentibus hoc ad consolationem. Siquidem dum Hierusalem legis & prophetarum saginaretur prædicatione vsque ad fastidium, Ioannes in desertum abiit, quo gentibus, qui à lege, à scripturis, à promissionibus, à Prophetis, à cultu denique veri Dei

VI.
Luc. 12.
Matth. 2.
Marci 13.
Matth. 27.
Prou. 8.
Luc. 12.
In deserto
cur habitauerit
Ioannes.

erant alieni, & quasi deserti, significaret posthac esse prædicandum.

Prædicatio
Ioannis qua-
re dicitur
clamor.

Non caret etiam ratione, quod prædicatio Ioannis dicitur clamor. Clamatur enim ubi est prædicanti feruor, ubi necessitas est propter instantiam maioris periculi, ubi minor audientia, & ubi longius abest auditor. Omnia hæc locum tam in Ioannis quam in Christi prædicatione habuere. Vterque enim zelum habens animarum, licet, mensura impari, feruenter eos, qui perierant, reducere restaurareque satagebat. Aderat quoque subueniendi vrgens necessitas, quam vt vel ex clamore intelligerent homines, clamatum est. Nam gentes in pietate induruerant, Iudæi verò obsurduerant terrenorum amore. Vt igitur vel illorum obstinatio flecteretur, vel horum referretur surditas, expediebat altè clamari. Denique clamatum est, quia non erat auditus. Erat namque tunc tempus, quo homines dormiebant, voluptatum terrenorumque bonorum somno oppressi. Quare dormientes vt excitarentur, clamari oportuit. Postremò his, qui longè erant à Deo (quod de gentibus dubitari non potest, qui quasi sine Deo in hoc mundo vivebant) clamandum erat. Nam Iudæi haud quaquam, licet quippe viderentur, erant vicini regno Dei: & hoc propter eorum ambitionem, auaritiam & hypocrisim. Quos sæpenumerò seuerè arguit non tam Ioannes, quam ipse Christus. Vox demum clamantis si queratur quæ fuerit, exprimitur. Siquidem clamantis in deserto hæc sunt verba: *Dirigite viam Domini.* Nihil hic ambiguum est, quæ via intelligatur domini. Nemo enim hanc ignorat, nemo aliam existimat, quam eam qua Christus ad cor hominis, & humanum cor accedit ad Deum. Hanc dirigere iubemur, hoc est, rectam facere, vt sine curvitate in simplicitate, in planitie & absque deuiatione viator non remoretur à Deo, neque Deus procludatur, differaturve à visitatione hominis. Quod vt fiat, largiatur hoc nobis Dominus noster Iesus Christus, qui est benedictus in secula, Amen.

Matth. 3.
& 23.
Lucæ 3.
Esaiæ 4.

EXEGESIS EVANGELII EIVSDEM DOMINICÆ IIII. Aduentus, iuxta ritum Romane Ecclesie. Luca III.

Lucæ 3.

Ioan. 1.

Lucæ 7.

POST tempus illud, quo Christus cum matre Hierosolymam ascenderat annorum factus duodecim (quod Lucas ipse scribit) nihil de Christo legimus vsque dum trigessimum attingeret annum. Idèd post prædictam historiam in Luca mox sequitur temporis descriptio, quo Ioannes Baptista à Deo missus, cœperit prædicare. Nominat enim principes Romani imperij atque Iudæorum pontifices, sub quibus Ioannes prædicare exorsus est. Vndè colligitur Ioannem tunc annorum fuisse triginta: quando quidem paulo post Lucas Iesum cum baptizaretur, refert cœpisse fieri ferme annorum triginta Ioannes, autem tunc prædicationem suam baptizandiq; officium fuerat exorsus, qui sex mensibus Christo erat natu maior. Ait itaque Euangelista:

Anno quinto decimo Imperij Tiberij Cæsaris, procurante Pontio Pilato Iudæam, tetrarcha autem Galilææ Herode, Philippo autem fratre eius tetrarcha Iturææ & Trachonitidis regionis,